

IDEALISTA. ATEISTA. FEMINISTA.
OKOS. MAGABIZTOS. SZABADELVŰ.
DE MÁSBAJ NINCS VELE.

MINT A HOMOK SZEMEK

MEZEI PETRA

Dream
válogatás

Páncéltermek? Tűzfalak? Kikezdhethetlen riasztók?
Tízjegyű, folyton változó jelszavak?
Mondhatnád – mindezeknek hála – manapság
lehetetlen kirabolni egy bankot.
De tévedsz. Manapság – mindezeknek hála – kevés
egyszerűbb dolog látezik ennél.

Alex – egy huszonhat éves, budapesti kárszakértő lány – a poszttraumás stresszben szenvedő főhősök hétköznapi életét éli, amikor egy téves riasztás miatt kirendelik egy kertvárosi bankfiókhoz.

Nemrég a világ egyik legnagyobb biztosítójánál dolgozott, a cég történetének legfiatalabb felsővezetőjeként, de másfél évvel ezelőtt belekeveredett egy család meggyilkolásának ügyébe, és ez teljesen megváltoztatta az életét.

Most olyan bonyolult rejtélyekre keresi a választ, hogyan rabolható ki egy bank minden különösebb eszköz, tudás vagy erőszak nélkül, vagy hogy mit kezdjen a szerelemmel egy olyan nő, aki a függetlenség, a racionalitás és az érzelmek kontrollálásának megszállottja. És mégis miért könnyebb az első kérdésre válaszolni?

MEZEI PETRA

1984-ben született Budapesten. Ugyan az elmúlt pár évben főként bankoknál dolgozott pénzügyi elemzőként, diákévei alatt árult táskákat a Dunakorzón, illetve tevékenykedett bolti eladóként, újságíró gyakornokként, szórólapterjesztőként és kisegítőként is a McDonald'sban.

Rajong a divergens gondolkodásért, az Excelért és a szálás teáért.

A kertvárosban él a férjével, a kisfiával és a születendő kislányával.

Életfilozófiáját egy vírusos időszak ihlette: Ha behánysz az orrodba, ne csodálkozz, hogy mindennek rossz lesz a szaga.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/mezeipetraoldal

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Igen megkapó a főszereplő karaktere. Egy erős nő, aki traumákkal átszótt életét próbálja szarkazmussal, optimizmussal és egy kis humorral egyben tartani. De néha engedi, hogy a felszínre kerüljön esendősége. Ettől lesz igazán emberi.”

[Márta – Olvasás projekt blog](#)

„Riasztások, egy látszólagos baleset és egy fondorlatos bűntény, amiben Alex, a főhősnő nyakig benne van. Ez a regény nem más, mint egy könnyed, de izgalmas krimi Budapest utcáiról.”

[Nancy – Book Heaven](#)

„Ebben a regényben minden mondat pontosan a helyén van. Se többet, se kevesebbet nem tudunk meg, mint amennyi szükséges. Bár az események lassan bontakoznak ki, de briliáns, ahogy a könyv végén minden apró részlet egy nagy, kerek egésszé áll össze. Zseniális.”

[Luca – LuLma könyves blogja](#)

„Mezei Petra remekül bánik a szavakkal. Tökéletes ritmusban adagolja a könnyed humort, a mély érzelmeket, és mindezt beágyazva egy izgalmas nyomozásba. Összetett és fondorlatos könyv. Sok kis nyom és apró jel útvesztőjén át halad az olvasó a végső megoldás felé. Miközben az igazság lassan a felszínre bukkan, úgy jutunk egyre lejjebb a hősnő lelkének legmélyebb rejtekeibe. A könyv lezárása tökéletes, az elszórt információmorzsák mind értelmet nyernek. Izgalom, dráma, humor egy könyvben.”

[A szerkesztő ajánlása](#)

Dream
válogatás

MEZEI PETRA

MINT A
HOMOK
SZEMEK

— részlet —

Dream
válogatás

PROLÓGUS

—❖ KÖZÖNY ❖—

Másfél évvel ezelőtt – 2011 őszén

Éjfél is elmúlt, amikor a férfi hazaért. Fáradt volt és éhes. Épp a földet ásta a kertben, amikor elhívták, átöltözni sem volt ideje. Verejték és kosz égette a bőrét. Az előszobába érve olyan lendülettel dobta le a bakancsát, hogy az a zoknit is magával rántotta.

Bár már akkor élvezettel tervezgette az estéjét, amikor még el sem indult hazafelé – zuhany, „parasztvacso” és valami agyonismételt akciófilm, amit épp talál a tévében – most mégis, ahogy ott állt mezítláb az előszoba hideg padlóján, megtorpant. A lépcsőfeljáró előtt katonás rendben sorakozó papucsokat nézte.

A gyerekek Disney-figurás, puha cipőcskéi mellett várakozott még egy fekete strandpapucs és egy rózsaszínű, kis strasszokkal díszített, kívül-belül bundával bevont darab is. Bár annak eldöntése, hogy melyik az övé, viszonylag könnyen ment volna bárkinek, ő csak állt ott, és tekintete

a hideg, műanyag lábbeliről vágyakozva siklott át a puha rózsaszínre.

Egyszer már volt a lábán, amikor nem találta a sajátját. *Mintha felhőkön járnék* – emlékezett vissza az alkalomra. De a kép, amint a giccses papucsban csoszog ide-oda a házban, sokkal férfiatlanabb volt, mint amit minimálisan elvárt önmagától.

Néhány pillanatig még tétovázott, de aztán döntésre jutott. Már épp lendült a lába, amikor kopogtattak az ajtón.

– Ki az? – kérdezte fojtott hangon, hogy az emeleten alvó feleségét és gyerekeit fel ne ébressze.

Ahogy az ajtó kukucskálójához hajolt, keze automatikusan a kilincs alatti kis reteszért nyúlt, és kikattintotta. Meg akarta nézni, ki áll kint, de erre már nem volt ideje. Az ajtó olyan hatalmas erővel vágódott neki, hogy a férfi azonnal elterült az előszoba padlóján.

Szüksége volt pár másodpercre, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét, ami épp elég volt a három nagydarab alaknak, hogy berontson a házba.

A férfi pislogva figyelte, ahogy ketten hangtalan, hűvös profizmussal körbekémelelik a terepet. A harmadik az előszobában maradt, ő volt a vezető. Ahogy ránézett, hirtelen kitisztult a kép. Dühösen ugrott fel a földről.

– Mi a faszt kerestek itt?! – kérdezte ingerülten, de még mindig visszafojtott hangon. – Ti hazáig követtetek? Megmondtam, hogy illegális bulikra nincs kölcsön, főleg nem ilyen beteg állatoknak! Ez az otthonom! – szúrta fogai között a szót, és kezét ökölbe szorította az indulat.

– Nem túl okos dolog, András... – ingatta a fejét a vezér. A másik kettő közben körbeért és csatlakozott hozzájuk.

– Mi? – sziszegte a férfi.

– Sértegetni a támadóidat – válaszolta jéghideg nyugalommal. – Pénzért jöttünk, nem kölcsönért.

Intett a társainak, mire azok megragadták a férfit a két karjánál fogva.

– Bármit is visztek el most, holnap az embereimmel a háromszorosát veretem ki belőletek – mondta András látszólag határozottan, de a tekintete egy pillanatra a nappaliban álló hatalmas könyvespolcra siklott.

A támadók vezére csak erre várt. Már számtalanszor kellett valakit kivallatnia, de csak a sokadik halálra vert ember után jött rá, hogy a bűnügyi sorozatok okoskodói nem tévednek, a tekintet tényleg készségesen megmutatja, amit az elme titkolni igyekszik.

Otthonosan lépett be a nappaliba, és elkezdte áttúrní a polcokat. Nem is kellett sokat keresgélnie, hogy megtalálja a kis fémdobozt. Amikor visszatért az előszobába, némán Andráshoz lépett, akinek a tekintete haragról árulkodott. A vezér látta, hogy még mindig a megtorlást tervezgeti. Lassan az övéhez nyúlt, és egy vadászkést vett elő.

András ezt először csak üres fenyegetésnek gondolta, de ahogy a támadója szemébe nézett, valami olyat látott benne, ami halálra rémítette.

Ártalmatlannak tűnő, sőt, vágyott érzelem volt ez. És talán a legpusztítóbb mind közül. Mégsem illett egy olyan emberhez, aki épp az imént betört hozzá, kirabolta, és most egy késsel az életét fenyegeti.

Megértette – állapította meg elégedetten a vezér. Szerette ezt a pillanatot. Amikor végre felfogják, hogy ő nem olyan. Ő átlépi azt a határt. A határt, amelyet még a legelszántabb nehézfiúk közül sem lépnek át sokan, mert megrettennek a halál visszavonhatatlanságától.

Valójában – bámult András kitágult pupilláiba – olyan sokszor átlépte már, hogy lassan azt vette észre, nem is érti, miért volt régen olyan nagy dolog meggyilkolni egy embert.

Andrást csak egy pillanatra bénította meg a halálfélelem, az életösztön hamar észhez térítette. Váratlanul kirántotta a karját a szorításból, és a házat a garázzsal összekötő ajtó felé rohant. *Ott a pisztolyom* – villant fel előtte a túlélés egyetlen esélye.

A vezér összeráncolta a szemöldökét, de nyugodt maradt. Intett, mire az egyik férfi András után vetette magát.

– Te mész fel! – mutatott a másikra. Az már nyúlt is az övéhez, de a vezér utána szólt: – Barom, ne a sajátoddal – korholta –, keress egyet a konyhában! Mindjárt megyek utánad, de addig is, tiszta munkát akarok. Semmi vadulás!

A férfi bólintott, és ismét a lépcső felé vette az irányt. Közönyösen lépett át az ott sorakozó öt pár papucs felett, amelyek békésen várakoztak arra, hogy ismét felmelegítsék őket az oltalomra szoruló lábak.

1. fejezet

—❖ ELVESZETTSÉG ❖—

2013. február 23., szombat

A riasztó már négy perce visított. Az első két percben az ájultan szunnyadó hajnal rezzenéstelenül tűrte a tapintatlan sziréna sikoltását, mostanra azonban a környék lassan mozdulni készült. Függyönyök rezdültek, redőnyök zörögtek. Sápadt arcok jelentek meg a magas panelházak ablakaiban. Mind a zaj forrását keresték. Bár a kerületben ez volt a legnagyobb bank, a fölé magasodó, tízemeletes épületek között most csupán egy megtűrt, síró kisgyermeknek tűnt.

Mire a rendőrség kiérkezett a helyszínre, már többen az erkélyen álltak, és pizsamában, kócos hajjal figyelték a szokatlan eseményeket. További hosszú percek teltek el, mire az elsőként megjelenő négy rendőr körbejárta az épületet, és kikapcsolta a riasztót. A hirtelen támadt csend nem tartott sokáig. Újabb szirénázó autók érkeztek, és mire a nap felkelt, rendőrök, banki alkalmazottak és a biztonsági szolgálat emberei ellepték a környéket.

– Maguk szépen bekopogtatnak ezekbe a házakba, és kérdezősködnek kicsit, hátha látott valaki valamit – utasította az ezredes az embereit.

– Igenis – vágta rá gondolkodás nélkül a két rendőr.

Épp be akartak csöngetni az egyik lakásba, amikor a lépcsőház ajtaja résnyire kinyílt, és egy alacsony, idős nő dugta ki rajta a fejét. Mohó tekintete a tapintat legapróbb jele nélkül pásztázta végig a jövevényeket.

– Rendőrök vagyunk, hölgyem. A banki riasztással kapcsolatban szeretnénk feltenni pár kérdést. Látott vagy hallott valamit reggel?

– Valamit? Sokat is, fiam! Jöjjenek csak... – és már invitálta is be őket a lépcsőházba.

Az ezredes mogorván figyelte az eseményeket.

– Épp most vesztettem el két rendőrömet. Ez az öreg-asszony most órákon át traktálja majd őket a szomszédtól átszűrődő, gyanúsán pajzán zajokról szóló beszámolókkal.

– Jó esetben, uram... – jegyezte meg a hadnagy.

– Igaz, Bélám, igaz. Rossz esetben a hűtőjét fogja velük megjavíttatni. Akkor még minimum egy évig járhatnak garanciába karbantartani.

Ezen mindketten jót derültek, aztán visszatértek a bank biztonsági rendszeréről kapott nyomtatott anyaghoz.

– Mondja, hadnagy, ki szúrta el, és mit? – kérdezte az ezredes. – Ezek a rendszerek bombabiztosak. Nem jeleznek csak úgy. Betörésnek viszont semmi nyoma.

* * *

A szoba kicsi volt. Kicsi és párás. Szinte teljesen betöltötte az ágy, amelynek közepén, hason fekvé egy nő aludt. Kezei és lábai négyfelé álltak. Karcsú testét porcelánfehérre

festette a bevilágító fény. A szoba csendjébe lágyan belesimult az ágyon heverő, rezgő mobiltelefon dorombolása.

– Hm?

– Na végre! El sem hiszem, hogy felvetted... Mi a fenéért van neked telefonod?! Mindegy. Riasztás. A bank. Érted? *Vezetői utasítás* – az utolsó két szót Kata különös gonddal artikulálva harsogta a telefonba.

– Megyek – érkezett a válasz, mire a vonal meg is szakadt.

Alex óvatosan a hátára fordult, de még percekig mozdulatlanul feküdt. Résnyire nyitott szemhéja alól figyelte a plafont meggyűrő erőtlen fénynyalábokat. Türelmesen várta, hogy kitisztuljon a kép.

Miután úgy ítélte meg, hogy már eleget várt, óvatosan az ágy szélére kúszott, ahol oldalra billentette a csípőjét, és hagyta, hadd induljon el a lába a szoba padlója felé. A csigolyák hangosan ropogtak, ahogy a lábak súlya húzni kezdte az ernyedt törzset, ami lassan elemelkedett az ágyról. Utoljára a barna hajzuhataggal borított fej, ami nehéz teherként lógott le az éledező torzóról. A hunyorgó szemeken keresztül érzékelt, kaotikusan mozgó falak képe óvatosságra intette, és eltántorította a gyors lábra állástól a lányt.

A telefonhívás óta közel húsz perc telhetett el, mire Alex kibotorkált a fürdőbe, fogat mosott, majd felügyeskedte magára az előző nap a szennyestartóba dobált ruháit.

– Hát... végül is... szombat van... – nyugtázta a tükrökben látottakat a lány, és a fogason lógó élénk, sötétlila gyapjúkabátért nyúlt.

Alexet úgy általában hidegen hagyták a ruhák, cipők vagy táskák. Számára csupán eszközök voltak, amelyek eltérő célokat szolgáltak. Csak egyetlen kivétel akadt:

rajongott a különleges kabátokért. Most is, mielőtt kilépett az ajtón, közel egy tucat különböző színű és fazonú felöltő intett neki búcsút a fogasról.

Míg a lépcsőház levegője csupán pofon legyintette, az utca hidege egyenesen arcon rúgta Alexet ezen a reggelen. Kabátjának nagy, öblös kapucnijába burkolózva, mégis átfagyva érkezett meg a Nagy Lajos király úti bankhoz, ahol még mindig nagy volt a sürgés-forgás.

– Ez meg mit keres itt? – kérdezte meglepetten az ezredes. – Menjen, Béla, és zavarja el innen! Magam tenném meg, ha nem lennék máris késésben.

A hadnagy szórakozottan kereste, hogy kire gondolhat a felettese, de mikor megpillantotta Alexet a kíváncsian bábmézkodók között, nem keresgélt tovább.

– Mire vár, Béla? – türelmetlenkedett az ezredes. – És ha már ott van, kérdezze meg tőle, hogy akar-e feljelentést tenni a kutya ellen, akinek a szájából előkerült – szólt a hadnagy után, de olyan hangerővel, hogy mindenki jól hallhassa, aztán vigyorogva beszállt egy szolgálati autóba.

– Elnézést a beszólásért – kért bocsánatot a hadnagy –, a nagyfejű ma különösen elviselhetetlen. Szombat van, senki nem örül ennek az egésznek...

– Milyen beszólásért? – kérdezte Alex őszinte kíváncsisággal kukucskálva ki a kapucni redői közül.

A hadnagy tekintete egy pillanatra megpihent azon a tökéletes harmónián, amit a több réteg finom sötétlila textilből előbukkanó porcelán árnyalatú bőr, rózsás arcpír, a kapucni alól kibugyanó csokoládébarna tincsek, és végül a nagy világoszöld szemek jelentettek.

– Mindegy – előlegezett meg egy fáradt mosolyt Alex. – Most annál a cégnél dolgozom, amelyik ezt a fiókot is biztosítja, és kizavartak, hogy nyüzsögjek kicsit. Tudod, hogy

jelezzük, mennyire érdekel minket ez az egész. Körülnézhetnék, hogy meg tudjam írni a jegyzőkönyvet? – kérdezte, és hatalmasat ásított. – Mi történt?

– Még nem tudjuk – kezdte a beszámolót a hadnagy, és a fiók épülete felé terelte a lányt. – A bank nemrég modernizálta és centralizálta a biztonsági rendszerét.

– Modernizálta és centralizálta? – szakította félbe Alex a férfit, és csíntalanul rávigyorgott. – Ember, meg ne tudják itt, hogy ilyen bonyolult szavakat ismersz, elveszítheted az állásodat!

– Ma reggel mindenki annyira fárasztó – forgatta a szemét Béla. – Támadásról, behatolásról eddig nem tudunk.

– Állati nyomok sincsenek? – érdeklődött Alex, és a szemét dörzsölgette.

– Állati nyomok? – hökkent meg a férfi.

– Ja, például egy hód.

– Hód? Budapesten? – A hadnagy lassan megállt, és a lány céltalan tekintetét kezdte keresni. – Alex, te ittál? – kérdezte, aztán, mint aki egyszerre mindent ért, tovább indult. – Még mindig megtartod a „Vidám péntekeket”?

– Nyitva maradt nyílászáró? – tért ki a válasz elől Alex komoran.

– Nincs. Megható, hogy Alföldi kisasszony mennyire ragaszkodik a szokásaihoz – most a hadnagyon volt a sor, hogy visszavájon.

– Az érzékelők érzékenysége? Megható, hadnagy úr, hogy így emlékszik a szokásaimra. A projektet egyébként azóta meglegyintette a fejlődés szele, mára már „Vidám péntek és szombat” néven fut, szóval... iparkodjunk, van még mára pár elintéznivalóm.

– Érdekes – kezdte a férfi elgondolkodva –, a jelentésben valami nevesincs kis biztosító volt feltüntetve...

– Helyesen. ÁDZ Biztosító. Náluk vagyok most kárszakértő – tisztázta gyorsan Alex, miközben beléptek a bank épületébe.

Bár nem volt jártas a pénzügyvilágában, a hadnagyot meglepte, hogy Alexet meg tudja fizetni egy kis helyi biztosító.

Odabent minden csendes volt. Még a lámpákat sem kapcsolták fel, csak a reggeli nap szürke fénye világította be az átlagos fiókokénál legalább kétszer nagyobb teret. A bejárattal szemben egy hosszú pult húzódott, amit kis paravánok négy „ablakra” osztottak. Az asztalokon heverő egyforma telefonokon és monitorokon kívül csak elvétve lehetett egy-egy túlélésért küzdő cserepes virágot találni.

A bejárat ajtótól balra nyílt két iroda, jobbra egy gyereksarok kapott helyet, ami a sárga asztalkával, a rajta heverő színes ceruzákkal, összefirkált papírlapokkal, a bank logójának jellegzetes fűzöld színében pompázó távirányítós játékautóval teljesen elütött a helyiség személytelen berendezésétől. *A távirányítónak biztos, hogy már a nyitás első hetében lába kélt* – gondolta a hadnagy –, *hála az élelmes ügyfeleknek*. A terem közepén egymásnak háttal fordított székek alkottak kis szigetet.

Alex pár másodpercig csak állt a bejárat előtt. A kamerákat és a mozgásérzékelőket kereste. Az érzékelők ugyan többszörösen is lefedték a bank teljes területét, viszont kamerából nem volt túl sok. Az egyik a gyereksarok feletti plafonról figyelte a bejáratot, a másik kettő egyenesen a banki dolgozók asztalára volt ráirányítva.

A kamerák drágák, így a legkritikusabb tényezőkre irányítják – állapította meg a lány.

– Melyik érzékelő jelzett?

– Még nincs meg a hivatalos jelentés, de elméletileg három is.

– A kamerák rögzítettek valamit?

– Erre még várnod kell – válaszolta a férfi, és elmosolyodott.

– Amúgy tudsz bármi értékesről, amiért érdemes lenne pont itt próbálkozni?

– Semmi ilyesmi... – rántotta meg a vállát Béla könnyedén. – Itt is, ahogy mindenhol, van pár millió a széfben, de oda nem lehet nehéztüzérség nélkül bejutni.

– Utolsó kérdés. Miért ez a nagy felhajtás? Egy szokványos téves riasztáshoz miért kell kivonulnia az egész kapitányságnak?

– Tudod – húzta el kelletlenül a száját a hadnagy –, itt van most nekünk ez a devizahiteles balhé... Egyre több a fenyegető levél, a feljelentés, ezért minden ügyet, amiben bankok szerepelnek, különös gonddal kell kezelnünk.

Bár a lány kérdései már elfogytak, továbbra sem mozdultak, csak némán álltak egymás mellett, és az üres kiszolgálóteret fürkészték.

– Mit gondolsz? – fordult végül a férfi Alex felé.

A hadnagyot ritkán érdekelték a munkatársai meglátásai. Túl az ötvenen, kezdte szomorú tényként kezelni, hogy úgy általában, okosabb az őt körülvevő embereknél. Most mégis türelmesen várákozott a válaszra, mert az eddigi ismeretségük egyértelművé tette számára, hogy a lány egy a kevés kivétel közül.

– Nehéz ügy – hunyorgott titokzatosan Alex. – A fényviszonyok jók... de ezek a ronda ajtók... – ingatta a fejét. – Pár doboz táblafestékkel, néhány tömörfa kiegészítővel és pár színes babzsákkal persze ki lehetne hozni a pillanatnyi rettenetből valami szimplán unalmasat. És kellenének

növények is! – vágta hirtelen stílusikon-pózba magát a lány. – Mondjuk, bazi nagy fikuszok! – Béla lemondóan kezdte ingatni a fejét, mire Alex egy árnyalattal komolyabb hangnemre váltott. – Mit gondolnék? – mosolyodott el. – Ugyanazt, amit te. Műszaki hiba. Biztos bepárásodott pár érzékelő. Zavarj fel valakit egy létrára, hogy fújkálja meg őket kicsit!

Béla megvakarászta a tarkóját, aztán rántott párat a vállán, jelezve, hogy nem szívesen, de egyetért.

– Köszönöm a tájékoztatást, hadnagy úr – búcsúzott el Alex egy teátrális meghajlással, és már indult is vissza a bejáráthoz. – Majd kereslek a jegyzőkönyv miatt.

Miközben a férfi a bizonytalan vonalvezetéssel távolodó lányt figyelte, örömmel állapította meg, hogy láthatóan már kiheverte a másfél évvel ezelőtt történeteket.

Bár a hadnagy okos ember volt, azon a reggelen már másodsorra jutott téves következtetésre.

Alex a bank előtti parkolóban kicsit megtorpant, elgondolkodott, merre is induljon. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy talán be kellene mennie az irodába összedobni a jelentését, de aztán elvetette az ötletet. Pár éve még teljesen természetes volt számára, hogy a hétvégéket munkával töltse, de a mostani munkahelyén ennek nem volt semmi értelme, így hazafelé vette az irányt. Félórás sétaútra lakott ugyan a banktól, de ha már kirángatták az ágyból – gondolta –, jót fog tenni egy kis gyaloglás.

Bosszantóak az ilyen téves riasztások. De azt azért megnéztem volna, ahogy ezek a tagbaszakadt, bőrkabátos rendőrök egy létrán egyensúlyozva lelkesen csücsörítenek a kis érzékelő dobozkáknak – elemezte magában a helyzetet Alex, miközben végigsétált a Nagy Lajos király útján.

Bár már csak egy hét volt márciusig, ezen a borús reggelen a tavasznak még az ígéretét sem lehetett komolyan venni. A homályos szürke fény minden színt és formát ártalmas egyhangúságra kényszerített. Pedig Zugló a város egyik legzöldebb kerülete volt, a középosztály kedvelt lakhelye. Alex is itt nőtt fel, és mivel kezdő biztosítósként logisztikai szempontból praktikusnak bizonyult az egyik legtöbb betöréssel büszkélkedő kerületben lakni, itt vette meg az első lakását.

Ahogy haladt, a tekintete szórakozottan megpihent egy felé közeledő álmos férfi alakján. Egy nagy kutya szimatolt körülötte, ami megmagyarázta, mit is keres szombaton, ilyen korai órában az utcán. Az arcán még látszottak a párna redőinek lenyomatai. Zsebre dugott kézzel és üveges tekintettel lépkedett előre. A lány figyelmét egyre jobban felkeltette a finoman ringatózó, karcsú test látványa. Méterről méterre éberebb lett.

Ó... szia... helló! *Álljunk össze, mint két kicsi lego¹...* – kezdett dúdolni magában Alex, mire rögtön felrémlt előtte a legjobb barátja, Marci szórakoztatóan lesújtó pillantása, ahogy közli vele, hogy huszonhat évesen már nem illik tinizenét hallgatni. Gyorsan elhessegette az emlékképet, és miután elhaladtak egymás mellett, diszkrétén hátrapillantott, hogy megtekintse a férfi fenekét. *Hát jó reggelt nekem* – nyugtázta elégedetten a látottakat, aztán hirtelen rátört a farkaséhség.

Mire hazaért, a nap már magára talált, és a felhőkön át-szűrődő opálos fény a kis lakás minden szobájába bevilágított. Alex végigpillantott a tegnapi magányos mulatozás

¹ Részlet Fluor Tomi: *Mizu* című zeneszámából.

romjain. Egy üres borosüveg állt a konyhapulton. Fogta, és a szelektív hulladékgyűjtőbe gyömösölte. A poharat a nappaliban találta meg, a földön. A szőnyegen heverő hatalmas, puha díspárnákat nyomokban chipsmaradványok és M&M's cukorkák díszítették.

– Sajátságos – állapította meg, azzal a fajta önfegyelemmel, amellyel az ember képes a saját gyarlóságát elvonatkoztatni önmagától.

Lassan leereszkedett a párnákra. Teste ernyedni kezdett, szeme lecsukódott. – Csak még feltakarítok kicsit, és elintézek egy telefont – motyogta.

Miközben egyik kezével tárcsázott, a másik a szőnyeg puha rostjaiban kezdett kutatni, hátha talál még néhány kóbor cukorkát, reggeli gyanánt.

Tiszteld a vadat... Mindig tiszteld a vadat... És vigyázz, néha te magad vagy az... – suttogta miután letette a telefont, és mély álomba merült.

Fázom. Soha életemben nem fáztam még ennyire. A kő, amin ülök, jéghideg. Ahogy a fal is, ami a hátamat támasztja. Melegséget egyedül a tenyeremben érzek, amivel az oldalamat szorítom.

A testemből lassan elfolyó vér kellemesen éget.

De miért pont egy kapualj? – fintorgok kábultan.

Lassan körbenézek az előtérben, ahol ülök. A plafonról lelógó lámpa halvány narancssárga fénye megvilágítja a kopott zöld vasajtót, a koszos falakat, a tehetetlenül heverő, összetört testemet.

Kapualjban haldokolni... micsoda közhely... – gúnyolódok, aztán magamat is meglepve dúdolni kezdek.

Ha ez valamelyik hüvelygomba elleni krém reklámjának a dallama, remélem, már nincs sok hátra – pillantok fel fohászkozva, de aztán beugrik a szöveg is.

– „Te meg csak ülsz” – dúdolom tompán. Fájdalmat érzek, de nem tudom, hogy honnan ered.

– „Fáradtnak tűnsz...” – dereng fel előttem a dal szövege is, persze hibásan.

– „Mintha nem a régi volnál...” – vizionálok a törzsemen tátongó, vadiúj sebet.

– „Hol van a tűz, hol van az a mindig sóvár régi láz...”
Az önkritikus szemléletmód szerencsére a végsőig kitart. Mosolyogni akarok, de elképesztően fáj az állkapcsom.

Váratlanul sötétség borul rám. Elaludt a lámpa. Megnyugtató érzés. A fény ügyis bántotta a szemem.

– Hé – térek magamhoz hirtelen –, kell a fény. Sötétben szinte biztos, hogy nem találnak rám... – mondom magamban, és az egyik karomat meglendítem. Megvadult fájdalom vágat végig a testemen, könnyeket kényszerítve a szemembe.

Hála a mozgásérzékelőnek, a lámpa ismét felvillan.

Szuper – hunyorgok gyötrelmesen. – Üdv újra a mérhető mértékű életeséllyel rendelkező egyedek körében. – A fejemben fennkölt patinát kap a megállapításom. – Igen... hiszen élni akarok...

Élni akarok? – Érzem, ahogy a szemhéjam elnehezedik. – Ilyen túlnépesedési statisztikák mellett? – kérdezem magamtól kétkedve, de aztán gyorsan elhessegetem a gondolatot.

Ezt már ezerszer megbeszéltük! – utasítom rendre magamat, miközben próbálok nyitva tartani a szemem. – Élsz, mert nincs jobb dolgod, mert bárminek, amit ehelyett csinálhatnál még ennyi értelmű sincsen... Jó, mondjuk

a talajjavítás fontos, de... ennél akkor is többnek kell lennie. Egyszerűen nem lehet, hogy az élet csak ennyi... Egy nagy kupac, nem is annyira bio, trágya.

Bármennyire is felemelő, félbe kell hagynom a gondolatot. Túl fáradt vagyok most a filozofálgatáshoz. Inkább ismét dúdolni kezdek.

– „...azt mondtad, hogy ez az élet, s nem halunk meg. Az ember soha el nem téved...”²

A szemem lecsukódik, a fejem előrebillen. Sötétség ereszkedik rám. Dermesztő, idegen..., békét hozó sötétség.

² Részletek Bereményi Géza – Dész László: *Nagy utazás* című zene-számából, amelyet Presser Gábor adott elő a *Sose halunk meg* című filmben.

2. fejezet

—❖ ÜRESSÉG ❖—

Basszák meg a jegesmedvék! – fakadt ki Alizból a diplomata, mire a koktéloktól csillogó szemű lányok hangos nevetésben törtek ki. – Kit érdekelnek a kurva medvék, amikor drogos kisebbségiek okos fiatal nőket gyilkolhatnak a nyílt utcán?

Miközben beszélt, a lány egészségesen telt alakjára feszülő, flitterekkel borított pólója szabályosan szikrákat hányt.

Aliz már a megérkezése óta szeretett volna beszélgetni arról a tárgyalásról, amitől hetek óta hangos volt a média, de a barátnői ellenálltak, bár őket is mélyen megérintette a pécsi lány története, akit tavaly nyáron egy férfi megfojtott. Egyetlen ember sem volt az országban, akinek a kezét ne szorította volna ökölbe a keserű és tehetetlen harag, amikor megpillantotta a híradóból rájuk mosolygó, értelmes, kedves és fájdalmasan fiatal lány fényképét. Ennek

ellenére – vagy éppen ezért – próbáltak erre az estére szabadulni a szörnyű esettől.

– Most hallottam. Lehet, hogy visszahozzák a halálbüntetést – jelentette ki Aliz tudálékosan, mire Réka végleg elveszítette a türelmét.

– Hülye vagy? – kérdezte hűvösen a lánytól, és már épp szóra nyitotta a száját, hogy kioktassa barátnőjét az európai értékekről, amikor Alex hirtelen a magasba emelte mindkét kezét.

– Engem! – harsogta. – A kurva medvék – tette hozzá magyarázóan, mert látta, hogy a két lánynak fogalma sincs, miről beszél. – Engem érdekelnek.

Réka gyorsan kapcsolt, és hálásan folytatta onnan a gondolatmenetet, ahol pár perce abbahagyták.

– Nézd, Aliz, az okos fiatal nőkre azóta jár rá a rúd, mióta egyáltalán léteznek, így ők nem nyomják le a macikat – jelentette ki lefegyverző logikával. Magas, csontos alakját bozontos, sötétvörös hajzuhatag koronázta, aminek szertelen jellege éles ellentétben állt tiszteletet parancsoló józanságával.

A három lány már majdnem egy órája a szokásos eszmecserejét folytatta arról, hogy kiknek a legnagyobb szívé az újabb az élet. Mikor belefogtak, még csak néhányan lézengtek körülöttük, de azóta a zene egyre hangosabb, a tömeg pedig egyre sűrűbb lett. A kis csapat a találóan Bányának elnevezett szórakozóhely egyik galériáján ült, ahonnan remek kilátás nyílt a táncparketten ringatózó fiatalokra. A hatalmas terem falai és padlója is fekete volt. Fényt a falakra elszórva felragasztott apró tükörszilánkok csillogása adott, és persze a hatalmas kristálycsillaré, ami a mennyezet közepén függött.

Még a bárpult is koromfekete volt, csak a mögüle kiszűrődő fény emelte ki a térből. Az ember úgy érezte itt magát, mintha méterekkel a föld alatt volna. A központi nagy teremből sötét járatokon keresztül több kisebb helyiségbe lehetett jutni. Mindenhol más-más zene szólt.

– Méhek! – dobta be Alex, mire Réka sűrűn bólogatni kezdett. Égbe meredő, vörös tincsei előre-hátra ringatóztak. – Az utóbbi években drasztikusan csökkent a számuk. Igazi tömegmészárlás, ami velük történik! – mondta jelentősegteljesen a lány.

– Hagyjátok már az állatokat! – kiabálta túl Aliz az egyre hangosodó zenét. – Itt ültök egy olyan társadalomban, ami naponta belehal a sérüléseibe, és ti távoli medvékért meg rovarokért aggódtok?

A három lány elcsendesedett. Nem azért ereszkedtek alá egy levegőtlen verembe, és ittak meg eddig fejenként nagyjából fél liter koktélt, hogy a valóságról beszélgessenek. Aliz is érezte a hangulatváltozást, így visszavonulót fújva figyelmét az épp kiürülő pohara felé irányította.

– Mutogatósok – vetette fel Réka, és nem törődve a felszaladt szemöldökökkel, folytatta: – A mai fiatalok már a reggeli műsorban is találkoznak nemi szervekkel, így maximum körberöhögik a szellemi megélhetésükért tevékenykedő mutogatósokat.

– Igazad lehet – bólintott Aliz, és magában nyugtázta, hogy legalább emberekről folyik a diskurzus –, pár napja utaztam vagy öt megállót a 4-6-os villamoson, de egyetlen kikandikáló hímtagot sem toltak a képembe – biggyesztette le az ajkait a lány, mire a többiek egyszerre mutatták a döbbsent aggodalom jeleit.

– Kezdik feladni – ingatta Alex a fejét tettetett szomorúsággal, aztán lemondóan megállapította: – Akkor ezzel

meg is van a győztesünk. Én most hozok inni – állt fel határozottan –, addig ti kezdjétek el kidolgozni az akciótervet szegény mutogatósok megmentésére. – Ezzel otthagya az alkoholban felhígult humorérzékű társait.

Miközben a lépcsőn lefelé lépkedve közeledett a bárhoz, Alexnek a torkában dobogott a szíve. Nagyon ideges volt. Tudta, hogy nem csak néhány koktéleért indult.

Már egy ideje figyelt egy társaságot a pult mellett. A fiúcsapat eredetileg mindössze négy főből állt, de folyamatosan hozzájuk csapódtak, aztán leszakadtak róluk más baráti társaságok. A csapat alfahímjét – ahogy Alex hívta magában – nem volt nehéz beazonosítani. Felszabadult, mély nevetését még a hangos zene sem fojthatta el, magabiztosságának szinte tömege volt az őt körülvevő térben. Szőke hajkoronát és egy zöld pólót viselt. Alex az erkélyről már majdnem fél órája figyelte a fiú körül keringőket. Nem ígérkezett egyszerű feladatnak elválasztani az állandó elemeket az alkalmi ismerősöktől, de aztán megtalálta, amit keresett. A bétát, az alfahím legjobb barátját.

Nem túl okos, de azért nem is kiábrándítóan buta. Híján van az alfákra jellemző önzésnek, de mégis rendelkezik némi egészséges önbizalommal. És ami fő, tele van megfelelési kényszerrel. Márpedig – suhant át Alex agyán a bátorító gondolat – amennyire kellemetlen az ilyesféle jellemző az életben, annyira hasznos a szexben.

Minél tovább figyelte, annál biztosabb lett a dolgában.

Már több mint egy hónapja nem fordult meg a fejében, hogy bárkit is felszedjen. Most is erős késztetést érzett, hogy visszaforduljon, és inkább a barátai biztonságot adó társaságában mulassa át az estét.

Nem, nem – mondta magának, mikor megtorpant. – Te is tudod, hogy kell ez neked. Ha tovább húzod, jön a farokfixírozás – emlékeztette magát fintorogva a rakoncátlankodó szemeire, amik miatt legutóbb egy hétig járt napszemüvegben dolgozni, decemberben. – Aztán kezdődik a dekoncentráltóság és az ingerültség. Végül pedig, mikor elmúlnak ezek az idegesítő apróságok, jön a legrosszabb, az elidegenedés mindenfajta intimitástól – ráncolta össze a homlokát. – Tetszik, vagy sem, kell az interakció, az emberi érintés... Kell a bizonyosság, hogy nem csak a fejemben létezek – állapította meg, aztán tovább indult.

A pultnál talált egy szabad helyet a zöld pólós férfi közelében, aki egy magas, barna hajú fiúval beszélgetett. Az alfa egy kék színben játszó koktélt szürcsölgetett, de úgy, hogy közben le sem vette a szemét a táncparketten ringatózó tömegről. Tekintete méheket megszátyenítő szorgalommal vándorolt egyik emberről a másikra. Barátja egy gin-tonikot ivott, és vele ellentétben nem mutatott érdeklődést a jelenlévők iránt, a telefonját nyomkodta.

Alex is egy kék koktélt rendelt.

Még soha nem ivott ilyet, így örömmel nyugtázta, hogy jobb az íze, mint ahogy kinéz. A pultnak dőlve ő is a táncolókat kezdte figyelni.

Fehér, félig betűrt selyemblúza felső két gombját még lefelé jövet kigombolta, és most, hogy ott állt, és hívogatóan ringatózott a zenére, a blúz felső része lágyan szétnyílt. Csak néhány percre volt szükség, hogy az alfahím észrevegye, és magabiztosan elinduljon felé.

– Hogy ízlik? – bökött a lány kezében lévő koktéltre, és felvillantotta tökéletes mosolyát.

– Nem rossz – válaszolta Alex, de közben az alfa széles válla mögé kukucskált. Tekintetével a bétát kereste. Még

ott kell lennie. Meg is találta. Mostanra eltette a telefonját, és őket figyelte. Találkozott a tekintetük.

– Egyedül vagy itt? – hangzott a következő kiszámítható kérdés. A fiú, érzékelve az érdeklődés hiányát, a zsebébe nyúlt, és kihúzta belőle a kocsikulcsát. – Úgy értem, egyedül vagy a pasiddal? – folytatta a bemutatkozásnál is fontosabb információ begyűjtését, és közben az ujján kezdte pörgetni a kulcsot, amin egy embléma csillogott.

Alex tekintete egy pillanatra a kulcsra esett. Nem volt jártas az autók világában, de biztosra vette, hogy a becses logó egy felső kategóriás márkához tartozik.

Ha a másik kezében nem egy alkoholos italt tartanál, nem is lenne rossz – jutalmazta a próbálkozást egy apró mosollyal a lány, de aztán egy új gondolat elterelte a figyelmét.

A csalimnak van egy csalija – kacagott fel a fejében egy komisz kis hangocska. – *Na. Tessék viselkedni!* – utasította gyorsan rendre magát, és ismét az alfa háta mögé fókuszált.

– Ne haragudj, de én a barnákra bukom – zárta rövidre a beszélgetést Alex, és most már le sem vette a szemét a távolban egyre kíváncsibbá váló fiúról. Gyönyörű barna szemében nőttön-nőtt az érdeklődés. Aztán Alex megfordult, kért még két koktélt, és a poharakkal ügyeskedve nagyon lassan elindult a lépcső felé.

A zöld pólós fiú visszament a barátjához, és közönyösen vigyorogva mesélte neki, hogy ez most egy rossz kör volt, a csaj hibbant, azt mondta, a barnákra bukik.

– Várj, segíték, le ne ejtsd! – szólt, és már ki is vett két poharat Alex kezéből.

A béta néhány centire állt meg előtte. A kezük összesimult, ahogy átügyeskedték a poharakat. Az idegen érintéstől a lány egy pillanatra összerezzen.

– Köszönöm – mondta Alex hálásan –, fent ülnek a barátaim. Nem egyszerű ilyen sötétben felvinni ezeket a lépcsőn, de ha legalább tényleg finomak lennének, talán megérné.

– Miért nem választasz olyan italt, ami illik hozzád? – kérdezte melengető természetességgel a hangjában a fiú, és kis, féloldalas mosoly hullámai jelentek meg az arcán.

Alex megállt, és szembefordult vele.

– Miért, milyen illik hozzám? – kérdezte.

A fiút váratlanul érte a laza flörthöz egyáltalán nem illeszkedő, túl őszinte hangnem, de aztán mélyen a lány zölden parázsló szemébe nézett:

– Gin-tonik – hangzott az ígéretes válasz.

Nem sokkal ezután már egy taxiban ültek, és Alex lakása felé tartottak. A lány megbabonázva figyelte a mindig nyüzsgő várost. Lenyűgözte Budapest.

– Nézzék csak meg, milyen felfordulás van még mindig itt, és pont a pályaudvar előtt – mutatott rosszallóan a taxis az eléjük táruló Baross térre. Már több mint öt éve kezdték építeni az új metrómegállót. Azóta a tér közepén egy hatalmas gödör tátongott, amit minden irányból törmelékekből épített dombok szegélyeztek. – Amikor a turisták nagy boldogan kilépnek a vonatból, hogy végre megérkeztek Európába, zavarukban inkább visszaszállnak, mert azt hiszik, Afganisztánba tévedtek – mondta tréfásan a sofőr.

Két fiatal utasa ezen jót derült, amin a férfi felbátorodott, és mesélni kezdte, hogy milyen hasonló állapotban lévő terek és utcák vannak még a városban.

Miközben apró csodálkozó hangokat hallatott, a lány szemügyre vette útitársát. Magas, karcsú, mégis izmos testfelépítés, enyhén kreol, hibátlan bőr. A ruhái jól

kiválasztott, de nem hivalkodóan drága darabok voltak, ráadásul eddig semmi jelét nem mutatta, hogy pszichopata lenne, amit Alex óvatosan pozitívként könyvelt el, ahogyan azt is, hogy láthatóan zavarba hozta azzal, hogy felajánlotta neki, hazaviszi. *Lehet jönni a penicillinnel, de akkor sincs nagyobb ellenfele a nemi betegségeknek a szégyenlősségnél* – bölcselkedett magában.

Ahogy a fiú előrehajolt, hogy hallja a sofőr beszámolóját, kecses nyaka teljes hosszában láthatóvá vált. Alex nagyot nyelt. Mindig kiemelt figyelmet szentelt ennek a testrésznek.

Híd test és tudat között, a sebezhetőség legellenállhatatlanabb szimbóluma.

Bár hallották a lány sóhaját, azt mindketten a Ferenciek terén eluralkodó káoszra adott reakciónak tudták be.

– Megérkeztünk. Itt lesz a végállomás, vagy egyiküket még viszem tovább? – kérdezte a sofőr, és közben kajánul a fiúra vigyorgott. Egy pillanatra kínos csend támadt az utastérben, de aztán Alex fizetett, megköszönte a fuvart, kiszállt, és az ajtót tartva várta, amíg az utastársa némi habozás után követi. A taxi nagy gázt adva indult tovább, hátrahagyva őket a csendes kertváros kellős közepén.

Milyen hallgatólag fiú – merengett a lány, miközben felfelé lépkedtek a lépcsőházban –, *idegesnek tűnik. Neki talán csak most jutott eszébe, hogy egy sorozatgyilkos hálójába is tarthat éppen.*

– Alex vagyok – mondta csak úgy mellesleg, megnyugtatóképpen, hisz a sorozatgyilkosok feltehetően nem szoktak bemutatkozni.

A fiú meglepetten nézett rá, aztán mosolyogva a kezét nyújtotta.

– Én is.

Remek, legalább nem felejttem el a neved – tárta szélesre vendége előtt lakása ajtaját a lány.

– Érezd otthon magad! Hozhatok egy italt? – kérdezte kedvesen. – Meddig érsz rá? – tette hozzá a konyhába tartva.

– Nem sietek sehová – vetette oda a fiú, miközben levette a cipőjét és a kabátját. – Alexa vagy Alexandra? – kérdezte.

– Csak Alex – hangzott a válasz a konyhából. – Külföldönanyakönyveztek, ahol ez lánynév is – mesélte, miközben jeget rakott a poharakba.

Kellemes kis lakás – gondolta a fiú, ahogy körülnézett.

A sok puha, világos anyag között megbújó piros és lila párnák valamint a tömörfa bútorok otthonossá tették a nappalit, aminek a végéből egy kis hálószoba nyílt. Most, ahogy a férfi ott állt, hirtelen aggasztani kezdte a gondolat, hogy mit keres ő itt, egy olyan lány hálója előtt, akit még egy órája sem ismer. A barátnőjére gondolt, akivel már hetek óta nem tudott egy vitát sem lezárni. Mikor eljött, épp azért volt egy rohadt szemét – emlékezett vissza a neki címzett keserű szavakra –, mert elejtett egy tányért, aminek a tartalma hatalmas mocskot csinált a konyhában. *Véletlen volt, a rohadt életbe* – ráncolta össze a szemöldökét, ahogy újra átgondolta a történeteket.

Tudta jól, hogy nem azért van most itt, mert szexre vágyik, bár már hetek óta egymáshoz sem nyúltak, annak ellenére, hogy minden nap egymás mellett aludtak el. Egyszerűen csak nem akart hazamenni. *Nem sietek sehová* – ismételte magában az iménti szavait, és utálta, hogy büntudatot érez miattuk.

Alex időközben elővette a gint és a tonikot, és közben azon elmélkedett, hogy micsoda szerencsés véletlen, hogy mindkettő éppen van otthon.

Mikor besétált a szobába a két nagy pohár koktéllal, a fiút a gondolataiba merülve, a szoba közepén találta. Az egyiket a vendégének nyújtotta, a másikkól jó nagyot kortyolt, aztán határozottan hozzálépett és szájon csókolta. *Csak finoman, lágyan* – gondolta, de a fiú nem számított a csókra, így a meglepetéstől kilötytyintette az italt a szőnyegre.

– Semmi baj – mondta Alex, mikor meglátta vendége ijedt tekintetét, aki – jobb híján – lerántotta a zokniját, hogy azzal próbálja meg felitatni a kiömlött folyadékot.

– Tényleg nem gond – győzködte nevetve a lába előtt ügyködő vendégét. – Volt pár ötletem, hogyan bújtassalak ki a ruháidból, de ez nekem is új – folytatta őszinte derűvel.

A fiú felnézett Alexre, aki még mindig jól szórakozott ezen a közbjátékon.

Elvárásolta a lányból áradó szabadság. Felállt, és most ő csókolta meg, kétségbeesett szenvedéllyel.

Megvagy – sóhajtotta Alex, miközben a fiú vetkőztetni kezdte.

A következő pillanatban már a nagy bevetetlen ág közepén kószolgatták egymást.

Kezdőcsomag a helyén – villant fel a lány előtt a fiókba bekészített óvszer és az ág bal felső sarkához rejtett kis rugós kés képe. – *Nyugi, biztonságban vagy* – hessegette el gyorsan a gondolatot, és felnézett, mert partnere, aki eddig lovagló ülésben őt csókolgatta, feltérdelt, és egy türelmetlen mozdulattal levette a pólóját.

Az éjjeliszekrényen egy jókora befőttesüveg állt, amelybe egy karácsonyfaizzó-sor volt beletömködve. Alex tekintete megpihent a fehér fénypontok által megvilágított testen.

Szép, mint egy szobor – mélázott a lány – *mégis... mindenek felett... idegen... Idegen és idegen.*

A fiú hirtelen megtorpant. A korábbi mozgalmasságra most csak mellkasa szapora emelkedése és süllyedése emlékeztetett. Alex felnézett rá, és látta, hogy őt figyeli. Megakasztotta a lány arckifejezése, ami inkább aggodalmat, mintsem vágyat tükrözött.

Minden rendben? – kérdezte némán a barna szempár.

Alex elmosolyodott. *Jó, hát idegen... de a következő pár órára mégis ő a legfontosabb ember az életemben.*

A mosoly és a felé villanó éhes tekintet elegendő megerősítésként szolgálhatott, mert a férfi ismét ráhajolt, és lassan elkezdett egyre lejjebb ereszkedni.

– Mi történt itt? – kérdezte ködös tekintettel, mikor a keze a lány csípőjénél egy nagyobbacska sebhelyen siklott át.

– Vakbélgyulladás – suttozta Alex, és mivel nem érkezett hozzászólás, örömmel nyugtázta, hogy partnere nem tudja: a vakbél a másik oldalon van.

Már dél is elmúlt, amikor a lány felébredt. Körülnézett. A nap még mindig nem sütött, de a sűrű felhőkön áttörő, jéghideg fényben jól láthatta, hogy egyedül van. Homályosan emlékezett arra, hogy a fiú hajnalban megcsókolta és elment.

Sietett – emlékezett vissza –, *biztosan várták otthon* – gondolta, amikor megszólalt a telefonja. Üzenete érkezett:

Minden ok? Nem ugrasz át ebédelni hozzánk? Anyám mákos gubát csinált – olvasta a kijelzőn Marci SMS-ét.

– Mákos guba? – nyújtózott el elégedetten Alex az ágyon. Karcsúnak és könnyűnek érezte magát. A teste még csendben őrizte az este bizsergésének emlékét. Tudta jól,

hogy ez az állapot már csak pár órán át tarthat, ezért ki akarta élvezni minden percét. Felidézte éjszakai vendége orgazmusoktól megfeszülő testének érintését, karjának határozott ölelését, a mély sóhajoktól hófehéren megcsillanó fogakat. Tisztán emlékezett az arcára is, amikor reggel elköszönt. Boldog volt és felszabadult.

Lehunyta a szemét. A feszültség helyére üresség költözött. Békés, egészséges üresség.

Csak a neve – mélázott a lány –, mi is volt a neve?

Marci épp az asztalt terítette. Ő ezzel járult hozzá a családi ebédhez. Aliz és Réka az este elpletykálták neki, hogy Alex egy idegen pasival távozott a buliból. *Már dél is elmúlt* – nézett aggódva az órára. Végre megszólalt a telefonja, és megkönnyebbülve látta, hogy a lány írt:

Köszí, de most kihagyom. Jóllaktam.